

Но задъ гърба му нѣкой изкрѣска :

— За-ко-ли-го!

Дружината се смръзна: къмъ тѣхъ ржце разперилъ, съ червена гугла, рошавъ, съ метла въ ржката, черенъ, вървѣше Талъсъмътъ и махаше главата. На рамото му дяволъ си плѣскаше крилата.

— Вампиръ! — извика Коста. — Я вижте му брадата! . . .

Четирмата юнаци си плюха на краката.

Драгой въ зида се блъсна и гашитѣ си сиѣпи. Стоянь и Коста — двама, паднаха като слѣпи. А пѣкъ горката Кичка, на всѣки трѣнь остави фандаче отъ косичка.

А въ двора, леля Златка размѣна до ушитѣ — „Ха, нека ви е сладко!“ — извика на крадцитѣ. — „Бре! васъ ще ви припадне! Та туй не е насънѣ. Що-шатъ тукъ посрѣдъ пладне вампиръ и таласъми! Охъ, лелини юнаци, съ изгубени калпаци! Та моето плашило пакъ работа вършило! За птичета го сложихъ, пѣкъ то и хора плаши, — че нà — и Петлю даже, по-сърдчено отъ вази овошкитѣ ми пази. Ха тѣй сега, вървете, и другъ пжтъ — помислете, докато има време, че на страхътъ очитѣ сж винаги голѣми!“

К. Константиновъ.

